

ВЕЧІРНІ ВВІСТІ

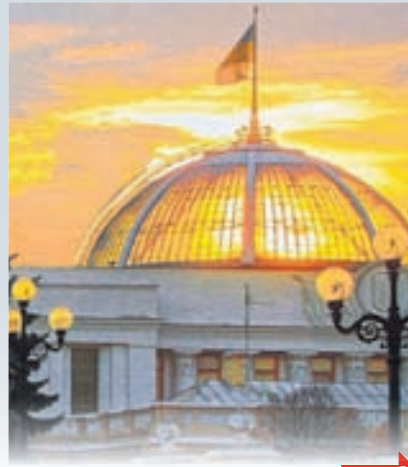
25(613),
24-30 червня 2019 р.

«БАТЬКІВЩИНА» ВИМАГАЄ ЗУПИНИТИ
НЕЗАКОННЕ ПРИВЛАСНЕННЯ ГТС

стор 2

ОСТАННІ ДНІ
РАДИ

стор 3

ТАРИФНЕ ПЕРЕВЗУВАННЯ
«ЛЮДОЦЕНТРИЧНОГО»

стор 6

СТАРИМ ТУТ НЕ МІСЦЕ?

Пара похилого віку, яка після виходу на пенсію мило сидить в кафе чи їде за кордон та святкує золоте чи навіть платинове весілля, це, на жаль, не про українських стареньких.

Реалії багатьох наших пенсіонерів — виживання від виплати до виплати, економія на всьому, торгівля городиною з власної ділянки чи навіть збирання потайки пляшок, щоб потім їх здати й отримати додаткову копійчину. Наразі ж, згідно із статистичними даними, спостерігається тенденція до зменшення кількості пенсіонерів, що є справжньою оцінкою «реформ» «людоцентричного» уряду.

За даними Пенсійного фонду України, кількість пенсіонерів скорочується. За перший квартал поточного року їхня кількість зменшилась на 80 тис. 456 осіб — із 11 млн 470 тис. 405 осіб до 11 млн 389 тис. 949. А за останні чо-

тири роки не стало 750 тисяч стареньких.

Експерти Національної ради економічного розвитку проаналізували дані ПФУ і з'ясували, що з 1 січня 2019 року по 1 квітня 2019 року зросла чисельність

пенсіонерів лише в Донецькій і Луганській областях, на 1% і 1,1% відповідно.

У всіх інших регіонах України чисельність пенсіонерів зменшилась на 0,6%–1,3%: на 0,6% у Дніпропетровській і Рівненській областях, на 0,7% у Київській, Черкаській і місті Києві, на 0,8% у Харківській, на 0,9% у Закарпатській, Запорізькій, Львівській і Хмельницькій, на 1% у Волинській, Івано-Франківській, Полтавській, Сумській і Тернопільській, на 1,1% у Житомирській і Одеській, на 1,2% у Вінницькій, Миколаївській, Чернівецькій і Чернігівській, на 1,3% у Кіровоградській і Херсонській областях.

(Закінчення на стор. 5)

**ЗГІДНО ІЗ ЗВІТОМ ООН
«ПЕРСПЕКТИВИ
СВІТОВОГО
НАРОДОНАСЕЛЕННЯ»,
ДО 2030 РОКУ
КІЛЬКІСТЬ УКРАЇНЦІВ
СКОРОТИТЬСЯ
ДО 40,88 МЛН ОСІБ,
А ДО 2050 РОКУ —
ДО 35,22 МЛН ОСІБ**

ВСЕУКРАЇНЬСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETAVV.COM

Рекомендована ціна
5 гривень

Юлія Тимошенко подала до ДБР заяву про спробу незаконного привласнення української ГТС

Команда «Батьківщини» подала до Державного бюро розслідувань заяву про скоєння очільниками уряду, НКРЕКП та «Нафтогазу» злочину щодо доведення ГТС України до штучного банкрутства. А також звернулася до президента з проханням скликати засідання РНБО та накласти вето на дві постанови уряду, які позбавляють нашу державу найціннішої власності.

Про це Юлія Тимошенко заявила під час прес-конференції в ІА «Інтерфакс».

Як пояснила лідер «Батьківщини», зараз розгортається завершальний етап позбавлення України нашої стратегічної державної власності — ГТС, яка приносить нам до 3 млрд доларів щорічно і побудова якої з нуля обійдеться у 300 млрд євро.

«Нашу ГТС абсолютно безкоштовно передають невідомо кому. Це, по суті, приватизація, тільки без грошей. Хтось розпоряджатиметься ресурсами, які вона приносить, управлятиме нею, хтось ухвалюватиме рішення про те, як виглядатиме енергетична незалежність України», — наголосила вона.

Як зауважила голова партії, якщо ми втратимо ГТС, кожна родина в країні стане біднішою на 18 тис. євро (якщо вартість ГТС розподілити на кількість родин).

Юлія Тимошенко нагадала, що в 2007 році було ухвалено закон за її авторством, який захищав ГТС. У документі йшлося про заборону реорганізації, поділу, відділення, злиття, приватизації, застави — все було заборонено: «Тому що ми добре знали, що багато охочих цей ласий шматок прибрати до рук».

Проте ці норми діяли до 2014 року, коли Порошенко підписав закон, який скасував усі заборони.

«Вони зробили це для того, щоб на корупційній основі забрати у держави найцінніше майно», — пояснила лідер «Батьківщини».

Потім, розповідає Юлія Тимошенко, до цього долучився Володимир Гройсман, підписавши дві по-

станови — №496 та №484, де передбачено, що новоствореному ПАТ «Магістральні газопроводи України» повністю передається ГТС, сховища, все майно. У пунктах постанови, зазначає вона, дивно написано, що ПАТ виводиться із системи управління держави і передається в управління невідомо яким міжнародним компаніям, і держава не матиме права на це впливати.

Для того, щоб прикрити цю авантюру, Гройсман і Порошенко з 2016 р. доводять ГТС до банкрутства.

«Вони робили це стратегічно, щоб потім пояснити українцям, що це нікому не потрібний брукт. І компанія «Нафтогаз» створювала штучну заборгованість перед ГТС, не платила за послуги і показувала збитки ГТС: у 2016 році — 6 млрд грн, у 2017-му — 25 млрд і в 2018-му — 32,5 млрд грн», — сказала політик.

Лідер «Батьківщини» переконана: залишити ГТС у власності держави та реально захистити наші національні інтереси та безпеку країни можна лише комплексно. Тобто президент має накласти вето на постанови Гройсмана (№496 та №484), новий парламент — ухвалити ініційований Юлією Тимошенко закон про захист ГТС (№8107), а ДБР — відкрити кримінальне провадження проти тих людей, які доводили ГТС до штучного банкрутства.

«Проти Гройсмана, Коболева, Кривенка. Але я вважаю, що так само треба розглянути відповідальність Порошенка. Бо усе в країні відбувалось під його егідою», — підсумувала Юлія Тимошенко.

УСІ НА ПЕРЕГОНИ: партійні битви та пристрасті на «мажоритарці»

Минулого тижня Конституційний суд України поставив крапку й визначив, що дочасним виборам до Верховної Ради бути! Судді визнали указ президента Володимира Зеленського про розпуск парламенту та оголошення позачергових виборів до ВР конституційним. Тож виборча кампанія триває! І після 25 червня (саме тоді завершиться реєстрація) ми остаточно дізнаємось, хто, куди та з ким йде.

КСУ у своєму рішенні нагадав, що Верховна Рада сьомого скликання 21 лютого 2014 року внесла зміни до Конституції. Зокрема, змінила редакцію статті 83, доповнивши її положеннями щодо коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді, та редакцію статті 90, наділивши президента України правом достроково припинити повноваження парламенту у разі невиконання вимог стосовно формування більшості.

Разом із тим зазначається, що ВР восьмого скликання протягом строку своїх повноважень не відновила у Регламенті Верховної Ради України правове регулювання щодо припинення діяльності коаліції депутатських фракцій. Отже, виник конституційний конфлікт між президентом та парламентом.

Водночас судді КСУ відзначили, що носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. А народне волевиявлення здійснюється в тому числі через вибори. Тож КСУ констатував, що розв'язання конституційного конфлікту народом шляхом проведення позачергових виборів до ВР відповідає вимогам Конституції. Тож політики можуть видихнути й продовжити виборчу кампанію.

До речі, минулого тижня Центральна виборча комісія завершила прийом документів, і вже після 25 червня ми остаточно дізнаємось, хто йде на вибори. Матимемо два бюлетені: один по партійних списках, один — по мажоритарному округу.

Цікаво, скільки партій цього разу братимуть участь у перегонах та, відповідно, наскільки довгим буде бюлетень. Для прикладу, на позачергових парламентських виборах

2014 року змагалися 29 політсил. Тож скоро дізнаємось, скільки матимемо нині. Та поки що є всі шанси, як і на президентських виборах, побити усі рекорди. Нині 44 партії є суб'єктами виборчого процесу. Мова йде про тих, хто подав документи. Деякі з них хочуть обиратись і по списках, і по «мажоритарці». А є й ті, хто обрав або списки, або одномандатні округи. Тож рахувати будемо вже 26 червня.

Втім, доля Верховної Ради дев'ятого скликання багато в чому залежатиме від того, кого українці оберуть в одномандатних округах.

Голова Центральної виборчої комісії Тетяна Сліпачук на своїй сторінці у «Фейсбукці» розповіла про шалений наплив «мажоритарників» у останній день реєстрації.

«Як показує досвід попередніх виборів, наплив кількості охочих завжди припадав на останній тиждень реєстрації. Проте ця кампанія перевершила всі очікування. Через і об'єктивні, і суб'єктивні причини в останній день реєстрації пакети документів подали близько 1200 кандидатів у одномандатних виборчих округах. При цьому загалом до 20 червня заяв було трохи більше 2000. І це я ще не кажу про списки кандидатів у загальнодержавному виборчому окрузі», — зазначила вона.

За традицією, саме в одномандатних округах буде найбільш гаряче. Зокрема ми побачимо багато цікавих персонажів, які претендуватимуть на мандат. А ще, звісно, буде «гречка» та клони... Без цього наші вибори навіть увянути не можна. Між іншим, у цій кампанії технологію «клонування» використовують на повну котушку.

За інформацією Комітету виборців України, в одномандатних округах масово реєструються кандидати-клони «Слуги народу». Такі особи балотуються як самовисуванці, але при цьому в основних відомостях про себе зазначають, що вони є представниками громадських організацій, благодійних фондів, приватних підприємств із назвою «Слуга народу». Наприклад, у виборчому окрузі №37 (Дніпропетровська область, м. Кривий Ріг) зареєстровано відразу п'ять кандидатів-самовисуванців, які використовують бренд «Слуги народу». Це Грижук В. В. (Громадський рух «Слуга Народу»), Кравченко А. В. (Громадська організація «Громадський рух «Слуга Народу»), Приходько П. О. (ПП «ЗЕ! Слуга Народу»), Рябовол О. О. (Громадська організація «Слуга для народу»), Товкун А. В. (ПП «ЗЕ! Слуга народа»). При цьому усі п'ятеро — безпартійні. В декількох округах спостерігається подібна ж картина.

Разом із тим не менш запеклою буде і партійна битва. Поки що ЗМІ вивчають рейтинги політсил та списки кандидатів, затверджені на з'їздах партій. Та не менш цікавими є їхні виборчі програми. Наразі про плани та наміри партій відомо не так багато. В основному знаємо те, що чули на з'їздах...

У всіх на слуху «Новий курс» Юлії Тимошенко, який протягом кількох років розробляла група експертів у різних галузях. Цей покроковий план виходу країни з кризи Тимошенко презентувала ще рік тому, з ним і йде нині на вибори.

«Сьогодні ми маємо відповіді на ті питання, які потрібно вирішити для України. Зараз перед державою відкрилась нова дорога, новий шанс і можливості. Найголовніше тепер — поєднати нових сильних людей у політиці з досвідом, професійністю та розумінням, що робити», — зазначила політик.

Інші програми ще треба ретельно вивчати. Тож далі буде...

Микола БИКОВ

ЦІКАВО, СКІЛЬКИ ПАРТІЙ ЦЬОГО РАЗУ БРАТИМУТЬ УЧАСТЬ У ПЕРЕГОНАХ ТА, ВІДПОВІДНО, НАСКІЛЬКИ ДОВГИМ БУДЕ БЮЛЕТЕНЬ. ДЛЯ ПРИКЛАДУ, НА ПОЗАЧЕРГОВИХ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ ВИБОРАХ 2014 РОКУ ЗМАГАЛИСЯ 29 ПОЛІТСИЛ. ТОЖ СКОРО ДІЗНАЄМОСЯ, СКІЛЬКИ МАТИМЕМО НИНІ. ТА ПОКИ ЩО Є ВСІ ШАНСИ, ЯК І НА ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРАХ, ПОБИТИ УСІ РЕКОРДИ

Останні дні Ради

У результаті позачергових парламентських виборів 2014 року Верховна Рада восьмого скликання оновилася на 56%. Втім, до ВР потрапили 64 нардепи, які голосували за «драконівські закони 16 січня». Окрім того, пройшли більше тридцяти фігурантів журналістських антикорупційних розслідувань. Це засмучувало, однак все ж в українців були надії на краще. Ми ж іще не знали, що то були тільки квіточки!

Вибори до ВР 2014 року відбулися через кілька місяців після Революції Гідності та початку воєнної російської агресії. Усі були на нервах та емоціях. І ми вірили, що новообрана Верховна Рада буде кращою, аніж попередня.

Майже п'ять років минули як одна мить, і робота Верховної Ради восьмого скликання добігає кінця. Чи стали ми жити краще? Відповідь на це питання очевидна.

На початку роботи у ВР була створена коаліція депутатських фракцій «Європейська Україна», яка налічувала загалом 302 нардепи. Тоді було радісно, що демократичним проєвропейським силам вдалося об'єднатися. Хоча коаліціادي у нас в Україні — це справжній серіал, інтри-

восуддя, розвиток освіти і науки, культури та духовності...

Ми будемо неухильно дотримуватися принципів відповідальності, відкритості до людей, неприпустимості корупції і протидії будь-яким її проявам. Ми забезпечимо рівність усіх посадових осіб держави перед законом, обмежимо всі види імунітетів від кримінального переслідування. Будучи відкритими та підзвітними перед суспільством, ми будемо керуватися у своїй діяльності виключно правом, скасуємо депутатську недоторканність та будемо нести повну відповідальність за свої дії перед українським народом», — було записано в документі.

Які вірні слова та наміри! Але ж по суті вони так і не були реалізовані...

ми та багато-багато інших законодавчих див.

У цій Раді декілька разів реєстрували законопроекти, які передбачали той чи інший варіант впровадження цензури...

Ця Рада в угоду політичним інтересам та кон'юктурі змінювала закони під окремих людей. Як-от призначення генпрокурором Юрія Луценка, що ми ніколи не забудемо. Як же це було зухвало та майстерно водночас!

Рада лише наприкінці своєї каденції дійшла до зміни виборчого законодавства. І то мотив цього розгляду аж ніяк не стосується реформи... Хоча в тій же коаліційній угоді було вказано, що зміна виборчого законодавства має розпочатися протягом першого кварталу 2015 року...

До речі, одною з перших свій законопроект про вибори народних депутатів, який передбачав впровадження системи відкритих партійних списків, внесла 2 грудня 2014 року Юлія Тимошенко (у співавторстві з депутатами від «Батьківщини»). Але цей документ припадав пилюкою багато років та не вносився на розгляд парламенту.

Нагадаємо, що Юлія Тимошенко також була співавтором законопроектів про порядок імпічменту президента та про тимчасові слідчі комісії (зареєстровані також наприкінці 2014 року), але вони тоді виявилися непотрібними!

Та повернімося до підсумків... Саме ця ВР поховала реформу парламенту, як могла саботувала відміну недоторканності. Слід сказати, що насправду тут вина лежить не тільки на парламентарях, а й на президентові Порошенку. Ще ця Рада як могла гальмувала прийняття безлічі надважливих рішень. А скільки було кадрових звільнень! От, наприклад, без міністра охорони здоров'я ми живемо понад три роки. Добре, що хоч живемо...

А ще ця Верховна Рада безжалюдно «кнопкодавила». Та президент Володимир Зеленський передав на розгляд парламенту законопроект, який передбачає ледь не кримінальне покарання за неперсональне голосування. Проте ухвалити його зможе тільки ВР дев'ятого скликання.

Очевидно, що наступний склад парламенту знову значно оновиться. Та чи буде він якісно відрізнятися від нинішнього? Дуже хотілося б у це вірити, бо часу на експерименти вже немає.

Яна ДЖУНГАРОВА

Велике парламентське протистояння, або Нардепів восени рахують

У період від моменту інавгурації президента парламент не підтримав жодної його ініціативи. (Загалом на розгляд нардепів було представлено п'ять законопроектів та три подання на звільнення.) Це випадковість? Насправді це більше схоже на таку собі дитячу помсту.

ВР навіть не внесла до порядку денного декілька законопроектів президента, зокрема про імпічмент, зміни до закону про вибори народних депутатів та про повернення статті, яка знову криміналізує незаконне збагачення.

Але найбільшим каменем спотикання між президентом та парламентарями стали кадрові призначення... Так, Верховна Рада відмовилася звільнити міністра закордонних справ Павла Клімкіна, міністра оборони Степана Полторака та голову Служби безпеки України Василя Грицака. За ухвалення двох проектів постанови щодо звільнення голови МЗС 6 червня проголосували 137 та 141 депутат при мінімально необхідних 226. Проект постанови щодо відставки Полторака підтримали лише 67 депутатів, а Грицака — 78. Нагадаємо, що усі троє написали заяви про звільнення. До того ж міністр закордонних справ двічі звертався до парламентарів із проханням нарешті звільнити його. Просити третій раз?

Та якщо очільник МЗС хоче піти у відставку, то генеральний прокурор, навпаки, не має наміру йти з посади попри декілька своїх обіцянок. Та обіцяного ж три роки чекають! Втім, президент Володимир Зеленський, не зважаючи на це, все ж вніс подання на звільнення голови ГПУ.

Заступник глави Адміністрації президента Руслан Рябошапка пояснює, якою в цьому разі є юридична мотивація: незважаючи на зміни, внесені до закону про прокуратуру щодо того, що генпрокурор не повинен мати юридичну освіту, інші норми цього документа говорять про те, що «прокурором Генеральної прокуратури може бути лише людина, яка має юридичну освіту».

Рябошапка також додав, що оскільки прокурори здійснюють процесуальні функції, то вони повинні мати юридичну освіту та відповідний досвід у сфері права. Що цілком логічно...

Президент Зеленський минулого тижня дуже просив парламент розглянути це подання, окрім того нарешті звільнити міністра МЗС та призначити новим головою зовнішньополітичного відомства Вадима Пристайка. Але... Рада була зайнята. Напередодні літніх канікул депутати врешті вирішили закінчити з Виборчим кодексом. Раніше на нього часу, звісно, не мали. А оскільки їм потрібно розглянути чотири з половиною тисячі правок (на кінець минулого тижня розглянули понад півтори тисячі), то призначення за квотами президента можуть плавно перекинутися на осінь. От тільки восени у складі нової Верховної Ради може не залишитися тих депутатів, які займалися відвертим саботажем.

Вікторія МАРСОВА

ОЧЕВИДНО, ЩО НАСТУПНИЙ СКЛАД ПАРЛАМЕНТУ ЗНОВУ ЗНАЧНО ОНОВИТЬСЯ. ТА ЧИ БУДЕ ВІН ЯКІСНО ВІДРІЗНЯТИСЯ ВІД НИНІШНЬОГО? ДУЖЕ ХОТИЛОСЯ Б У ЦЕ ВІРИТИ, БО ЧАСУ НА ЕКСПЕРИМЕНТИ ВЖЕ НЕМАЄ

гуючий і скандальний... Та цього разу зірки зійшлися... Партнери по більшості підписали угоду. Цей документ був вражаючий: у ньому навіть по датах розписали, як проходиме реформування усіх сфер нашого життя. Загалом парламентарі вважали, що більшість змін можна зреалізувати або ж почати впроваджувати десь років за два. Зараз, звісно, це вже викликає сміх крізь сльози... Але тоді, у 2014-му, коаліційна угода мала досить непоганий вигляд, а її зміст надихав.

«Ми проведемо реформи, націлені на забезпечення європейської якості життя для громадян України, стало розв'язку суспільства, подолання бідності, розбудову конкурентоспроможної економіки, встановлення сприятливих умов для ведення бізнесу, зменшення безробіття, створення нових робочих місць, здобуття енергонезалежності, розвиток громадянського суспільства та гарантування свободи слова, боротьбу з корупцією та відновлення пра-

Нагадаємо, коаліція «Європейська Україна» розвалилася на початку 2016 року, коли з неї одна за одною через провал відставки уряду вийшли три фракції — «Самопоміч», «Батьківщина» та РПЛ. Втім, відставка «уряду камікадзе» таки відбулася. Тоді ж БПП і «НФ» вирішили, що їм і удвох добре, й створили новий уряд — знову-таки на двох. І відтоді у них була уся повнота влади. Чому ж вони забули про коаліційну угоду? Чому забули про свої передвиборчі обіцянки? Маючи умовну більшість у складі та декількох сателітів у ВР, а також свій уряд, можна гори зрушити!.. Чи краще обіцянки давати від кампанії до кампанії?

Верховна Рада восьмого скликання жодним чином не краща, аніж її попередниця. Хоча вона й не приймала «законів 16 січня», та все ж наголосувала безліч скандальних документів. Тут вам і закон про ЖКГ, е-декларування для громадських активістів, пенсійна та медична рефор-

Юлія ТИМОШЕНКО:

«Сьогодні треба підтримувати селянина, а не розпродавати землю»

Лідер «Батьківщини» планує пояснити президенту під час наступних зустрічей, які небезпеки несе поспішне відкриття ринку землі.

Про це Юлія Тимошенко заявила в ефірі каналу NewsOne, коментуючи заяви лідера президентської партії щодо наміру зняти мораторій на продаж землі.

«Величезні монополії знаходяться в руках кількох кланів і при відкритті ринку землі вони просто привласнять її. Якщо зараз розпродати землю, ми залишимося без рушійних складових економіки», — сказала вона.

Юлія Тимошенко висловила сподівання, що президент розбереться в ситуації і не допустить продажу сільськогосподарської землі, доки в Україні не зміцніться дрібне та середнє фермерство.

«Нам потрібно повністю змінити політику в агрокомплексі, демонополізувати великі масиви землі, які привласнили декілька родин. Нам потрібно відкрити нормальне кредитування для наших аграріїв, причому не під заставу землі. Потрібно віддати землю фермерам, кредитувати так, як це робиться у світі — під 2–3% річних, а не під 20%.

Також треба запустити переробку агропродукції, що принесе сотні мільярдів євро від експорту готової продукції, а не сировини. Треба зробити все, щоб українська земля приносила прибуток і екологічні продукти», — зазначила лідер «Батьківщини».

Українці мають отримати право розпоряджатися власними наділами. І хоч зараз президент та представники його команди виступають за відкриття ринку земель сільськогосподарського призначення, варто замислитися, чому 70% аграріїв проти запровадження вільного обігу чорноземів. Відповідь доволі проста: за умов панування рейдерства, корупції, розгулу криміналу, відсутності напрацьованої нормативно-правової бази ринок перетвориться на базар.

Нагадаємо, Верховна Рада подовжила термін мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення до 1 січня 2020 року. Наприкінці минулого року Максим Мартинюк, який тоді виконував обов'язки міністра аграрної політики, констатував, що було б доцільним відкривати ринок чорноземів через декілька років після прийняття прийнятні закону про обіг земель сільгосппризначення. Насправді ж перелік невиконаних «домашніх завдань» значно ширший.

У першу чергу потрібно встановити, а скільки ж у нас земель резерву

ціна десяти квадратних метрів в європейських країнах. Звісно, за 10–15 років ця ціна зросте в 20–30 разів. Але ж потім буде пізно жалкувати за волоссям, коли вже голови не буде.

На жаль, найважливішим у цій ситуації є те, що фермери купити паї навіть по 400–500 доларів за гектар не зможуть. Бо робота на землі забирає

земель в оренду фермерським господарствам, створивши Земельний фонд розвитку фермерських господарств.

Ми часто кажемо про прагнення до європейських цінностей. Але чомусь деколи нехтуємо досвідом ЄС. Україні потрібно створити по-справжньому європейські правила ринку землі й встановити суттєві обмеження, які б унеможливили зловживання і утворення монополії. І тут нам може стати в пригоді французька модель, де закріплений розмір земельної ділянки для одного господарюючого юридичного або фізичного суб'єкта аграрного ринку. Там людина, яка купує землю, зобов'язана нею особисто користуватися впродовж 15 років. Придбати землю може лише корінний французький фермер і в разі ефективного господарювання наділом на правах оренди йому надається довгостроковий кредит для придбання земельної ділянки.

Тобто перед відкриттям ринку землі парламенту й уряду варто плідно попрацювати. Тільки в цьому разі збережемо найцінніше багатство України, яке на знак подяки дасть нам набагато більше.

БЕЗ НАЛЕЖНОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАВОВОЇ БАЗИ ПІСЛЯ ВІДКРИТТЯ РИНКУ ЗЕМЛІ ЗА ГЕКТАР У СЕРЕДНЬОМУ ПРОСИТИМУТЬ 400–500 ДОЛАРИВ — ЦЕ ЦІНА ДЕСЯТИ КВАДРАТНИХ МЕТРІВ У ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ

та земель запасу, провівши інвентаризацію. Також нарешті варто сто відсотково наповнити та виправити невірні дані Державного земельного кадастру й Реєстру прав на нерухоме майно, щоб чітко видно було, хто є власником паю та хто його орендує.

Експертне середовище давно прораховувало, що без належної підготовки правової бази після відкриття ринку землі за гектар у середньому проситимуть 400–500 доларів — це

багато сил, але золоті зливки у дрібних й середніх аграріїв не ростуть. Тому було б доцільно запустити програми пільгового кредитування таких фермерських господарств, щоб саме люди, які працюють на землі й годують українців, були справжніми хазяями наділів.

Також було б доцільно дозволити державі викупляти за ринковою ціною землю у пенсіонерів — власників земельних паїв. Крім цього, необхід-но розробити механізм передачі цих

Фермери, об'єднавшись задля відстоювання своїх прав та вирішення проблем агросектора, є потужним рухом, здатним змушувати уряд та парламент ухвалювати необхідні законодавчі ініціативи задля розвитку АПК.

Про це говорив народний депутат від фракції «Батьківщина» **Вадим ІВЧЕНКО** під час з'їзду Асоціації фермерів і приватних землевласників, присвяченого Дню фермера.

Він констатував, що завдяки співпраці з аграріями Верховній Раді восьмого скликання вдалося ухвалити певні нормативні акти задля розвитку фермерського руху. В першу чергу мова йде про ухвалення закону №6490-д «Про внесення змін до По-

Головне — потужний голос аграріїв

даткового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо стимулювання створення та діяльності сімейних фермерських господарств», завдяки яким сімейні ферми переводяться в четверту групу та мають десятирічний пільговий період оподаткування.

«Після ухвалення певних нормативно-правових актів та рішень уряду ці закони мали б запрацювати», — зазначив парламентар.

А ось відкладення розгляду у другому читанні законопроектів №7060 щодо стимулювання створення й розвитку сімейних фермерських господарств, на жаль, не дає можливості 4,2 млн одноосібних селянських

господарств, які вирощують сільгосппродукцію, отримати статус сільгосптоваровиробника.

«Ці господарства живуть без статусу, без пенсій, без державної підтримки і без кредитів. Частина з них просто здає свої землі холдингам, частина відмовляється працювати, а багато хто просто недоотримує інформацію щодо власних прав і можливостей.

Якби вдалося перевести в легальне поле хоча б 10–15% таких одноосібних господарств й надати їм статус сільгосптоваровиробників, зі старту би мали 400–600 тисяч робочих місць для тих, хто буде називатися сімейними фермерами, не кажучи

вже про членів їхніх родин та залучених працівників.

Для порівняння: на сьогоднішній день у всіх фермерських господарствах та холдингах, які займаються виробництвом агропродукції, налічується близько 420 тисяч робітників», — зазначив Вадим Івченко.

Він додав, що парламенту також вдалося проголосувати закон про консолідацію земель, що надає можливість фактично не розривати поля на клітинки та полегшити обмін наділами в межах одного масиву. Крім того, був ухвалений закон про органічне виробництво та обіг органічної продукції. На жаль, на цьому все. «Ми неодноразово виходили з вами під парла-

мент, вимагаючи ухвалення закону про землі постійного користування, яких сьогодні налічується близько 320 тисяч гектарів. Але це питання не розглядається, доки не буде політичної волі в комітеті або у тих, хто формує порядок денний, щоб поставити його на голосування.

Скільки раз ми з вами виходили проти зняття мораторію на продаж земель сільгосппризначення, доводячи, що відкриття ринку землі ще не на часі. Бо хто сьогодні може собі дозволити придбати хоча б ті землі, які орендує? Тому закони законами, але головне — це потужний голос аграріїв», — підсумував народний депутат.

Сторінку підготував Олекса ГОНСЬКИЙ

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Голова Національної ради економічного розвитку Олексій Дорошенко констатує, що при чині не найнижчій тривалості життя в Україні (станом на 2018 рік жінки в середньому живуть 77 років, чоловіки — 67. — Прим. ред.) після запровадження пенсійної реформи жінка в середньому проживе на пенсії ще 16 років, а чоловік лише 2–4 роки.

«Для порівняння: в Австрії пенсійний вік складає 60 років для жінок і 65 для чоловіків при тривалості життя 84,2 року в перших та 79,4 року в других. Таким чином, жителька Австрії живе на гідну пенсію ще понад 24 роки свого життя, а житель цієї країни — майже 15 років. У Німеччині жінки та чоловіки мають право на пенсію з 65 років, а живуть чоловіки в середньому 78,7 року, а жінки — 83,3. Тому ми й бачимо німців, які подорожують усім світом, закінчивши працювати», — написав він на своїй сторінці у «Фейсбуці».

Тут можна додати лише те, що середня пенсія в Австрії становить 2 тисячі євро, що є достатнім для комфортного проживання.

Звичайно, чисте альпійське повітря й вода та якісні продукти харчування, які за цінами майже не відрізняються від українських, якісні медобслуговування та елементарна повага у всіх державних установах сприяють тому, щоб австрійці жили більше 80 років. А якщо бути зовсім чесними, пенсії там виплачують 14 разів на рік. Тому ті, хто працюють, навіть трохи заздять пенсіонерам.

У нас, на жаль, пенсіонерам не позаздриш. Мало хто з працездатного населення хоче дожити до виходу на заслужений відпочинок. Адже в Україні людині, що пропрацювала все життя, шани не буде, як не буде спокою й достойної пенсії, на яку вона заробила. Ось у сухому залишку старенькі й мають мізерні пенсії й подачки напередодні виборів.

Так, з 1 липня, на виконання держбюджету-2019, проіндексують пенсії. Близько 600 тисяч українців шанованого віку, які отримують мінімальну пенсію, матимуть прибавку у 67 грн. Решта може претендувати на надбавки за понаднормовий стаж: 1% за кожен відпрацьований рік понад 35 років стажу для чоловіків і 30 років для жінок. Тобто якщо пенсіонер має 40 років стажу, то його надбавка за додаткові 5 років роботи виросте на... 33,5 грн.

Тож не є дивиною, що багато хто з працездатних українців, розуміючи свої перспективи на старість, шукає кращої долі в інших, більш заможних і соціально відповідальних країнах. Тому маємо ситуацію, що з року в рік нас стає все менше. Так, згідно із звітом ООН «Перспективи світового народонаселення», станом на 2019 рік населення України становить 43,99 мільйона осіб. До 2030 року кількість українців (з урахуванням мешканців окупованого РФ Криму. — Прим. ред.) скоротиться до 40,88 млн осіб, а до 2050 року — до 35,22 млн осіб. І що найстрашніше, це відбуватиметься на тлі збільшення чисельності населення інших країн світу.

Чи не пора в такому разі замислитися над тим, що з часом ми можемо зникнути з демографічної карти світу?..

Катерина МІЦКЕВИЧ

СТАРИМ ТУТ НЕ МІСЦЕ?

ДУМКА ЕКСПЕРТІВ

«Стає реальністю сумний жарт:

«Допоможи Пенсійному фонду — помри молодим»

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ,
експерт з питань
соціальної політики:

«Середня тривалість життя українських чоловіків становить 64 роки. І раніше, коли предсталики сильної статі виходили на пенсію у 60, доживання після виходу на заслужений відпочинок складало чотири роки. Але після проведення так званої пенсійної реформи шляхом підвищення мінімально необхідного страхового стажу до 35 років фактично відбулося приховане підвищення пенсійного віку на п'ять років. Тому буквально за декілька років багато чоловіків фактично не доживатимуть до виходу на пенсію. Стає реальністю сумний жарт із соцмереж: «Допоможи Пенсійному фонду — помри молодим».

На тривалість життя значною мірою впливає його якість, у тому числі багато що залежить від соціального захисту, який держава надає своїм громадянам. Також пенсійне забез-

печення є похідним від економічного стану держави. Якщо країна розвивається, в ній з'являється більше сучасних технологічних робочих місць із вищою зарплатнею, з якої йдуть більші відрахування до Пенсійного фонду й, відповідно, є можливість підвищувати пенсії. Це пов'язані речі, які розуміють студенти, але чомусь не розуміє пан Гройсман та деякі урядовці, які лише завдають шкоди країні. Тому не дивно, що МВФ називає Україну найбільш проблемною країною Європи, а наші люди шанованого віку мають найменші пенсії й зарплати на континенті.

Якщо наша країна нарешті отримає уряд, який складатиметься з державників, що думають про майбутнє країни, а не про власні кишені, поступово зросте й тривалість життя наших пенсіонерів. На жаль, уряд Гройсмана не можна таким назвати, бо він не бере за основу добробут кожного громадянина. І хоч у липні на пенсіонерів чекає індексація пенсій, але підвищення буде копійчаним — на 67 грн для тих,

хто отримує мінімальні виплати. Враховуючи те, що гряде велике зростання цін на продукти харчування та комунальні послуги, старенькі просто не відчують такого «шаленого» підвищення. Саме тому така індексація пенсій виглядає як знущання.

Натомість запропонований Юлією Тимошенко стратегічний інтелектуальний продукт «Новий курс» передбачає всі кроки щодо зміни оподаткування, поступового збільшення за рахунок економічних реформ зарплат до рівня польських.

У цій стратегії закладено й проведення справжньої пенсійної реформи, яка передбачає в тому числі запровадження персональних пенсійних рахунків, щоб накопичені гроші у разі смерті володаря передавалися б у спадок. Там є покроковий план на п'ять років — фактично готова інструкція для нової влади. Але для цього потрібно мати розуміння й відповідні знання, а найголовніше — мати бажання робити справжні зміни на користь України й українців».

«Індексація, яка стартує з 1 липня, фактично є фіксацією бідності людей шанованого віку»

Віктор СКАРШЕВСЬКИЙ,
економічний експерт:

«Тривалість життя багато в чому залежить від якості охорони здоров'я та екології. Якісна медицина може бути лише тоді, коли люди багато заробляють й можуть собі дозволити послуги фахівців, або у разі запровадження страхової медицини задля забезпечення послугами всіх верств населення, включаючи малозабезпечених.

Поліпшення екологічного стану — це інвестиції в модернізацію промислового виробництва, сучасні очисні споруди тощо. Але, безперечно, в базисі — економічне зростання та розвиток, чого в нас за умов скорочення кількості працездатного населення внаслідок трудової міграції не спостерігається.

З іншого боку, не може бути високих пенсій у країні з низькими зарплатами. Якщо в Україні середня зарплата складає майже 9500 грн, то середня пенсія не може перевищувати 3 тис. грн, адже один працівник, із зарплати якого вираховується ЄСВ, утримує одного пенсіонера.

Анонсована індексація пенсій фактично не позначиться на гаманцях людей, адже їхні видатки на те, щоб вижити, значно вищі, ніж збільшення щомісячних виплат, прив'язаних до прожиткового мінімуму. Якщо ж бути зовсім чесними, через те, що індексації пенсій та інших соцвиплат не проводилися з 2014 року, держава непогано зеконотомила на найбільш вразливих верствах населення.

Для прикладу: якщо у 2013 році видатки на пенсію досягали близько 19% ВВП країни, то зараз — всього 9%. У доларовому еквіваленті в 2013-му

прожитковий мінімум становив трохи більше 150 доларів, а зараз — близько 60 доларів. Починаючи із 2014 року ціни вирости в 2,6 раза, в той же час пенсії проіндексовано на 70%, а прожитковий рівень — всього на 50%. Тобто за цей час у кожного пенсіонера відібрали суттєву частину щомісячних грошей через зростання цін. Тому нинішня індексація навіть не наздоганяльна, вона є фіксацією бідності українських пенсіонерів.

В Україні відбувається депопуляція населення одночасно зі старінням суспільства. Адже попри зменшення чисельності пенсіонерів кількість людей старшого віку постійно збільшується. Більше того, спостерігаємо старіння нації на тлі масової трудової міграції. Тому казати про підвищення рівня життя та покращення добробуту в середньостроковій перспективі, на жаль, неможливо».

Вибори чудодійні творять дива. Ще наприкінці травня прем'єр Гройсман застерігав нову владу від ідеї зниження тарифів, залякуючи кризою через відмову міжнародних кредиторів від співробітництва з Україною, а минулого тижня на засіданні Кабміну він особисто доручив Мінрегіону з Мін'юстом розробити постанову щодо здешевлення опалення й гарячої води на 15–20%.

«Молоде» обличчя, яке рветься до парламенту з поста очільника уряду, а ще раніше й спікера ВР, на засіданні Кабміну згадало про справедливість. Похизувавшись приборканням «Нафтогазу», який у червні знизив ціну на газ на 7,3%, він нарешті побачив, що за однакової ціни на блакитне паливо тарифи на опалення та гарячу воду залежно від регіону можуть відрізнятись вдвічі.

Справді, в Кропивницькому ціна гігакалорії — 2129 грн. У Луцьку — 1847 грн, Смілі — 2300 грн, смт Зачепилівка Харківської області — 4255 грн. У великих містах вартість гігакалорії більш стримана: в Києві — 1600 грн, Херсоні — 1620 грн, Житомирі — 1636 грн, Маріуполі — 1683 грн, Тернополі — 1746 грн. Ну і є міста, де гігакалорія ще дешевша. Це Чернівці — 1204 грн, Одеса — 1229 грн, Івано-Франківськ — 1312 грн, Вінниця — 1375 грн й Запоріжжя — 1485 грн.

Доручення Гройсмана Мін'юсту та Мінрегіонбуду полягає в тому, щоб «внести на наступне засідання уряду питання про економічно обґрунтоване обмеження цін на тепло і гарячу воду в країні, яке набере чинності з

Тарифне перевзування «ЛЮДОЦЕНТРИЧНОГО»

наступного опалювального сезону».

Доволі цікавим є те, що міністр юстиції Павло Петренко, який іде до парламенту за списками партії Гройсмана «Українська стратегія», взяв під козирок, заявивши про готовність відомства розробити декілька необхідних рішень задля того, щоб українці не сплачували за гігакалорію більш ніж 1300 грн.

А ось віце-прем'єр й одночасно голова Мінрегіону Геннадій Зубко, який відмовився від участі в парламентських перегонах, був не на боці «людодцентричного» прем'єра. Він намагався пояснити голові уряду, що різниця в тарифах залежить від багатьох об'єктивних факторів, включаючи модифікації котелень,

відстані від них до споживачів та технологічні процеси. А ще казав, що у разі зрівняння тарифів для всіх регіонів деякі міста взагалі залишаться без опалення. Але його голос потону в передвиборчій риториці прем'єра.

До речі, цей атракціон нечуваної щедрості, який насправді є банальним ярмарком марнославства, Гройсман влаштував наступного дня після ефіру «Свободи слова», який фактично став батлом двох прем'єр-міністрів. Голова уряду, який наразі всіляко намагається подати себе виборцям як нове обличчя, заявив, що за президентства Порошенка «вся система навколо була абсолютно ворожою», що заважало йому працювати. З вуст хлопця з Вінниці, якого у

вищі щаблі політики привів Петро Олексійович, це прозвучало, м'яко кажучи, дикувато. Та й намагання підлещуватися до очільників партій «Слуга народу» та «Голос» більше скидалося на впарювання покупцю залежаного й нікому не потрібного товару.

Юлія Тимошенко нагадала пану Гройсману, що він був вирощений Порошенком і його партією й випущений ним у життя.

«Водночас він сказав цікаву річ про те, що всі ці роки Порошенко заважав йому працювати, а тепер йому вже ніхто не заважає. Оскільки йому ніхто не заважає і він перетворився на незалежну від Порошенка особу, то нехай знизить тарифи», — наголосила лідер «Батьківщини».

І ось маємо заяву Гройсмана про зниження тарифів на тепло й гарячу воду. Але чи насправді це можливо, виходячи із ухвалених урядом Гройсмана постанов?

Насамперед варто згадати, що уряд не має права впливати на тарифоутворення на ці послуги. Їх для великих міст затверджує НКРЕКП, а невеликі населені пункти в рамках децентралізації отримали право самостійно на засіданнях місцевих рад ухвалювати рішення по цінах на опалення й гарячу воду. Більше того, згідно із чинним законодавством, тарифи не мають бути збитковими, що дещо ускладнює задачу зі зрівнялівки.

По-друге, з травня 2019 року в Україні ціни на газ почали формуватися за новим принципом. Враховуючи зниження світових цін на блакитне паливо, уряд ухвалив постанову №293, згідно з якою вартість ресурсу на поточний місяць визначається як його середня ціна для промисло-

**ЗА УМОВ
ПРОДОВЖЕННЯ
ДІЇ ПОСТАНОВ,
УХВАЛЕНИХ УРЯДОМ
ГРОЙСМАНА, ЗНИЗИТИ
ВАРТІСТЬ ГАРЯЧОЇ
ВОДИ Й ОПАЛЕННЯ НА
15–20% НЕМОЖЛИВО.
АДЖЕ В СОБІВАРТІСТІ
ЦИХ ПОСЛУГ ЦІНА ГАЗУ
СТАНОВИТЬ 70–80%,
А БЛАКИТНЕ ПАЛИВО
ПОДЕШЕВШАЛО
ВСЬОГО НА 7,3%.
ТАКА ЗАДАЧКА
ПОЗА ЗАКОНАМИ
АРИФМЕТИКИ, АЛЕ
ЦІЛКОМ У КОНЦЕПЦІЇ
ПЕРЕДВИБОРЧОГО
ХАЙПУ**

вості за попередній місяць за умови передоплати.

Вже 5 червня уряд ухвалив нову постанову №485. Тепер при розрахунку ціни на газ для населення «Нафтогаз» повинен вибрати мінімальне значення з чотирьох існуючих індикаторів. Серед них: вартість імпортованого газу з митними платежами за минулий місяць, середнє цінове значення, яке сформувалося за місяць на українській енергетичній біржі, а також середня вартість газу для бізнесу за минулий місяць. Крім того, береться до уваги ціна, розрахована за раніше затвердженою формулою вартості газу на умовах ПСО.

Нині «Нафтогаз» радо повідомляє нам про щомісячне зниження вартості блакитного палива на декілька відсотків. Так, у червні НАК заявила про подешевшення ресурсу для споживачів на 7,3%. Така ж тенденція спостерігатиметься в літні місяці, а вже восени ціни на газ поповзуть вгору й наблизяться до верхньої планки подорожчання — 9700 гривень за 1 тис. куб. м. Але це буде потім.

Проте навіть зараз за умов продовження дії постанов, ухвалених урядом Гройсмана, знизити вартість гарячої води й опалення на 15–20% неможливо. Адже в собівартості цих послуг ціна газу становить 70–80%, а блакитне паливо подешевшало всього на 7,3%. Така задачка поза законами арифметики, але цілком у концепції передвиборчого хайпу, який закінчиться після 21 липня із головним невідомим: якщо без зміни підходу до тарифоутворення буде ціна газу й прив'язаних до блакитного палива послуг.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ТИМ ЧАСОМ

Не платити за неякісні послуги

Кабінет міністрів своєю постановою №482 від 5 червня зрівняв керуючих будинками в обов'язках з іншими постачальниками комунальних послуг — тепла, води, електроенергії, газу та вивезення сміття. Українці, які мешкають у багатоповерхівках, відтепер гіпотетично отримують можливість стягнути з управителя будинку гроші за ненадані або неякісні комунальні послуги.

Ухвалена постанова регламентує компенсації за неякісне прибирання будинку та прибудинкової території, а також неналежну роботу ліфту. У разі надання неякісної послуги потрібно скласти акт-претензію за підписом управителя й споживача. Якщо ж управитель не прийшов на перевірку або відмовляється підписувати акт-претензію, його можуть підписати не менше ніж двоє мешканців і передати під розпис управителю. Якщо претензія мешканців буде задоволена, гроші за невиконані послуги їм не повернуть на руки, а запишуть у рахунок оплати за утримання прибудинкової території наступного місяця. Відмову в задоволенні претензії можна оскаржити в суді.

До речі, навіть якщо тільки один мешканець подав акт-претензію, компенсувати надання неякісної послуги управитель зобов'язаний всім мешканцям будинку. Але в документі є

лазівка для управителів, яка дозволить відмовити споживачам у компенсації. Так, перерахунок не здійснюється, якщо керуючий заощадив кошти під час надання послуг і при цьому не порушив періодичність проведення робіт з утримання або ремонту майна багатоквартирного будинку.

Аналогічний порядок існує й для інших послуг. Але споживачі прекрасно знають, що постачальники вкрай неохоче визнають свою провину й не бажають розставатися із грошима. Тому мешканцям доведеться запастися терпінням, щоб не загрузнути по самі вуха в бюрократичному листуванні щодо перерахунку та довести справу до кінця. Не виключено, що свою правоту доведеться відстоювати в судовому порядку. Але якщо сума компенсації не така вже й велика, навряд чи споживач звертатиметься по допомогу до Феміди.

Минулого тижня в Німеччині було чути наростаючий хор із політиків СДПН і ХДС, а також представників економіки, які закликали до скасування антиросійських санкцій. Вони заводять свою пісню незмінно кожного разу, коли на порядку денному в ЄС стоїть продовження санкцій.

Її приспів складається з милозвучних слів про створення нової довіри і силу демократії, в її рядках йдеться про економічні втрати, змарновані можливості та загрозу для німецьких робочих місць. З орієнтацією на реальну політику це має спільного рівно стільки ж, скільки в старому шлягері «Трохи миру».

Той, хто хоче поговорити про санкції, повинен для початку поглянути туди, де вони беруть свій початок, — на російсько-українську війну. Вона була розпочата навесні 2014 року Кремлем, ним же і підтримується донині. Санкції стали реакцією на конкретні дії, за які відповідальність несе російське керівництво. Їх поступове розширення стало відповіддю на ескалацію конфлікту на сході України. Найактивніше критиковані економічні санкції ЄС зміг провести лише після того, як у липні 2014 року було збито пасажирський Боїнг МН17 — тоді війна на Донбасі бушувала вже багато тижнів.

Зняття санкцій ЄС пов'язує з чіткою умовою — реалізацією Мінських угод, укладених у лютому 2015 року. Ключ до цього рішення перебуває в руках Москви. Але вона не тільки не вжила жодних серйозних заходів для їхньої реалізації, а навпаки, ще більше усклад-

ЦІНА ПОСТУПКИ

ТАК САМО, ЯК САНКЦІЇ БУЛИ СИГНАЛОМ, ТАК І ЇХ ЗНЯТТЯ СТАЛО Б СИГНАЛОМ. ЄС ДЕМОНСТРАТИВНО ПОСТУПИВСЯ Б МОСКОВСЬКІЙ ПОЛІТИЦІ НАСИЛЬСТВА І ПОГРОЗ. КРЕМЛЬ ЦЕ НАДИХНУЛО Б НА ТЕ, ЩОБ І НАДАЛІ ДІЯТИ В ТІМ САМІМ ДУСІ — В УКРАЇНІ ЧИ В ІНШИХ ДЕРЖАВАХ

нює ситуацію в конфліктному регіоні за допомогою численних акцій різного масштабу. У зв'язку із цим немає причин для зняття санкцій, але є багато причин для їхнього посилення — наприклад, масштабне обмеження судноплавства в Азовському морі.

Хоча деякі противники санкцій не заперечують російської агресії, але наводять аргументи про те, що заходи ЄС ні до чого не приводять, тому їх потрібно скасувати. Замість цього зробити більший акцент на дипломатії. Таким чином

ігноруються інтенсивні дипломатичні зусилля, які вживала саме Німеччина — і не враховується, що невійськові засоби тиску, як-от санкції, належать до числа інструментів дипломатії.

Звичайно, санкції не підштовхнули Кремль до повернення Криму Україні і закінчення війни на Донбасі. Але такого результату всерйоз ніхто й не чекав. Санкції, передусім, є сигналом, що ЄС не буде мовчки погоджуватися з російською агресією проти України і хоче запобігти її розширенню.

Багато що говорить про те, що саме ця рішуча реакція Заходу зупинила Кремль у 2014–2015 роках від його далекосяжних цілей в Україні.

Те, який економічний ефект насправді показали санкції, важко оцінити. Можливо, вони сприяли триваючому економічному ослабленню Росії, причини якого потрібно шукати в іншому місці, наприклад, у недостатньому забезпеченні правопорядку. Але те, що санкції діють, найбільше помітно із заходів Росії у відповідь, у забороні на ввезення

імпортного продовольства. В ЄС ця заборона торкнулася багатьох фермерів (перш за все у країнах Балтії і Польщі), а в Росії — всіх споживачів, що пов'язано з ростом цін. А санкції ЄС, навпаки, стосуються лише деяких вузьких секторів, але — на відміну від думки противників санкцій — для торгівлі з Росією в цілому перехід не створюють.

Так само, як санкції були сигналом, так і їх зняття стало сигналом. ЄС демонстративно поступився б московській політиці насильства і погроз. Кремль це надихнуло б на те, щоб і надалі діяти в тім самім дусі — в Україні чи в інших державах.

У східноєвропейських країнах всередині і за межами ЄС, які відчувають загрозу з боку путінського режиму, це було б посланням про те, що ЄС більше не є надійним партнером, а при небезпеці не дотримується своїх демократичних цінностей. Це було б важким ударом по згуртованості об'єднання, яка має основоположне значення для безпеки та добробуту Німеччини.

Ціна, яку Німеччині доведеться заплатити за зняття санкцій, буде набагато вищою, ніж збитки окремих німецьких компаній від втрати російського ринку. Ця ціна вже дасться взнаки, коли хор супротивників санкцій стане настільки гучним, що позиція Німеччини буде поставлена під сумнів. Уже сама підтримка трубопроводу «Північний потік — 2» з боку федерального уряду знову викликала у союзників Німеччини невдоволення, яка підживлюється травматичним історичним досвідом ХХ століття.

Райнхард ФЕЗЕР
FAZ, Німеччина

В ООН є вагомі докази для початку розслідування щодо принца-наступника Мухаммеда ібн Салмана

Слідча ООН знайшла переконливі докази того, що наслідний принц Саудівської Аравії Мухаммед ібн Салман стоїть за вбивством журналіста Джамалія Хашоггі. Вона закликала ввести санкції проти фактичного правителя Королівства Саудівська Аравія, щоб домогтися від нього відвертого визнання тієї ролі, яку він відіграв у розправі над співвітчизником.

Аньєс Калламар провела тривале розслідування за вказівкою Комісії ООН з прав людини, і за його результатами підготувала доповідь на 101 сторінку. Вона зробила висновок, що Хашоггі «став жертвою навмисної розправи, позасудової страти, відповідальність за яку в рамках міжнародних норм у царині прав людини несе Саудівська Аравія».

У доповіді є нові подробиці про останні дні й моменти життя Хашоггі, але нічого не говориться про місце знаходження його тіла, яке досі не знайдене.

«З огляду на переконливі докази причетності наслідного принца до цього вбивства такі санкції необхідно застосувати до принца-наступника і до його приватної власності за кордоном,

поки не будуть надані і підтвержені докази того, що він не несе відповідальності за цю розправу...»

Докази вказують на те, що з Хашоггі розправилася група із 15 чоловік, а для проведення таких дій необхідна суворая координація на рівні уряду. Потрібні також ресурси і фінанси. Хоча саудівський уряд стверджує, що ці ресурси надав Ахмед Асірі, всі експерти в один голос заявляють: операцію такого масштабу неможливо було провести без відома принца-наступника. Він як мінімум повинен був розуміти, що проти Хашоггі здійснюються якісь дії злочинного характеру, — говориться в документі.

Хашоггі був убитий незадовго до свого 60-річчя групою професійних убивць, які були відправлені до Стам-

була саудівським режимом. У доповіді наводяться розшифровки записів, зроблених в останні моменти його життя в консульстві Саудівської Аравії в Стамбулі, куди його заманили і вбили 2 жовтня 2018 року. Ця справа серйозно погіршила відносини між Саудівським королівством і Заходом, а також завдала потужного удару по репутації принца Мухаммеда, який витратив мільйони в спробі постати перед світовою спільнотою в образі молодого реформатора.

До речі, саудівський режим відмовився співпрацювати з турецькими та іноземними слідчими, що займалися з'ясуванням обставин смерті Хашоггі. Чинівники наполягали на тому, що самі допитуватимуть підозрюваних, які виїхали з Туреччини після того, як убили Хашоггі, що постійно жив і працював у Вашингтоні, розчленували його тіло на частини, а потім відвезли їх у невідоме місце. Калламар зазначає, що Саудівська Аравія відповіла відмовою на її про-

ханню відвідати цю країну в рамках розслідування.

Крім того, в доповіді повідомляється про те, що турецькі спецслужби із семигодинного секретного запису розмови в консульстві надали слідчим уривок всього на 45 хвилин.

У документі є нові подробиці про останні дні життя Хашоггі. Так, він і його наречена всіляко намагалися уникнути відвідування консульства, де їм мали видати документ, необхідний для укладення шлюбу. Але турецька влада заявила їм, що без документа шлюб неможливий.

Також Калламар розповіла про те, що представники Саудівської Аравії, в тому числі генеральний консул у Стамбулі й інші особи з Ер-Ріада, перед зустріччю з Хашоггі зв'язалися з одним саудівським бізнесменом і обговорювали з ним плани, які вказують на їхній намір вбити журналіста...

Борзу ДАРАГАХІ
The Independent, Велика Британія

У світі кінематографу існує «Чорний список кращих сценаріїв» — це результати опитування, що з 2005-го видаються щороку в другу п'ятницю грудня Франкліном Леонардом. Опитування містить сценарії ще не екранізованих та потенційно успішних фільмів. До речі, сценарії багатьох нині відомих стрічок довго припадали пилюкою: «Афера по-американськи», «Король говорить», «Мільйонер із нетрів», «Операція «Арго», «Життя прекрасне», «У центрі уваги», «Легенда Г'ю Гласса»... Не поміченим одразу залишився й сценарій картини під назвою «Дитя робота». Але все ж цьому проекту дали зелене світло. І здається, даремно...

За сюжетом людство вмирає через розповсюдження смертельного вірусу. У день кінця світу починає роботу автономний бункер ООН, який зберігає 65 тисяч людських ембріонів. Робот Мати (в оригіналі озвучує Роуз Бірн) запускає процедуру штучного вирощування плоду, створюючи немовля жіночої статі. Тож тепер Мати та Донька (Клара Ругаард) стануть сім'єю.

...Минають роки. Згодом дівчинка дізнається від Матері, що вона є таким собі експериментом, і згодом буде запущено процес вирощування інших дітей. І усі вони населять відроджену планету. Тож героїня Клари Ругаард чекає з нетерпінням «народження» інших немовлят. Тим часом вона старанно вчиться, щоб вміти та знати все на світі.

Та раптом на порозі бункера з'являється поранена Жінка (Гіларі Свонк). Вона вносить сум'яття та хаос у розмірене життя цієї дивної родини. Окрім того виявляється, що

усе зовсім не так, як розповідає Мати...

Чи загинули усі люди? Хто керує бункером? І що трапилось насправді? Про це ви дізнаєтесь лише додивившись фільм до самого кінця. Якщо не знудитесь...

Чесно кажучи, якимось набридло усі ці постапокаліптичні історії. Від чого тільки не вмирало людство! Та, звісно, найчастіше нас лякають смертельними вірусами. Ну ви серйозно? У 2000-х це було ще досить актуаль-

«ДИТЯ РОБОТА»:
ВІРУС БАНАЛЬНОСТІ АТАКУВАВ КІНОТВОРЦІВ

різні варіанти зомбі-апокаліпсису. Цього разу зомбі не буде. У фільмі в принципі немає жодної страшної сцени...

Творці стрічки «Дитя робота» не намагались нас нажа-

скромна, якщо не сказати убога.

Втім, 21-річна данська актриса Клара Ругаард зуміла себе проявити навіть у цій млявій фантастичній стрічці. Як не дивно, але їй було ціка-

володарка премії «Оскар» Гіларі Свонк, взагалі незрозуміло. Так, нині актрисі не надто часто пропонують гідні ролі. Однак треба ж тримати планку «Крихітки на мільйон»!

Загалом абсолютно неясно, що ж режисер Грант Сп'юторт та сценарист Майкл Ллойд Грін хотіли сказати глядачу... Їхню філософію розвіяло наче попіл. Та й для чого нас мучили майже дві години екранного часу? Насправді краще було б, якби сценарій цього фільму назавжди залишився в славнозвісному «Чорному списку». Бо фільм «Дитя робота» — лишень марнування часу та грошей. Це вам не «Операція «Арго» чи навіть «Легенда Г'ю Гласса».

НАСПРАВДІ БУЛО Б КРАЩЕ, ЯКБИ СЦЕНАРІЙ ЦЬОГО ФІЛЬМУ НАЗАВЖДИ ЗАЛИВИВСЯ В СЛАВНОЗВІСНОМУ «ЧОРНОМУ СПИСКУ».
БО ФІЛЬМ «ДИТЯ РОБОТА» — ЛИШЕНЬ МАРНУВАННЯ ЧАСУ ТА ГРОШЕЙ.
ЦЕ ВАМ НЕ «ОПЕРАЦІЯ «АРГО» ЧИ НАВІТЬ «ЛЕГЕНДА Г'Ю ГЛАССА»

но та навіть модно. Згадайте тільки франшизи «28 днів потому» та «Оселя зла»... Ох і налякали нас! Та й потім понад десятиліття нам показували ці страшні картини загибелі людства та загалом

хати, а спробували вкласти в неї такий собі філософський підтекст. Але він настільки примітивний, що краще б вони цього взагалі не робили.

Не здивували нас і в плані спецефектів: картинка досить

во зануритися у це безглуздя. А може, вона просто хотіла сподобатися майбутнім роботодавцям-режисерам? Можливо, й так.

А от для чого у цьому фільмі знялася двократна

Платформа Netflix поставила випуск повнометражних фільмів на конвеєр. Цього року вже було кілька «гучних» прем'єр, серед яких «Розбійники з великої дороги», а також «Потрійний кордон». І от минулого тижня Netflix презентувала стрічку, яка точно мала стати справжнім хітом. Це комедійний детектив під назвою «Загадкове вбивство» з Адамом Сендлером і Дженніфер Еністон у головних ролях.

Трейлер настільки заінтригував глядачів, що вони масово кинулись дивитися це муві. Стрімінг-сервіс

«Загадкове вбивство» —
жахлива пародія на детективи Агати Крісті

оголосив, що фільм встановив абсолютний рекорд за кількістю переглядів — за перші три дні його подивився 31 мільйон кіноманів. Для Netflix це найвищий результат за підсумками прем'єрного вікенду. Але чи насправді усе так добре?

У центрі сюжету подружжя Шпіців — Нік (Адам Сендлер) та Одрі (Дженніфер Еністон). Ця пара прожила у шлюбі п'ятнадцять років і незабаром вони мають відзначити річницю весілля. Одрі сподівається, що чоловік все ж подарує їй подорож до Європи, яку обіцяв ще коли вони тільки-но одружилися. Та Нік спочатку навіть і не здогадується про мрію дружини. Втім, обставини складаються таким чином, що головний герой все ж купує авіаквитки...

У літаку Одрі знайомиться з відомим мільярдером Чарлі Кавендішем (Люк Еванс) і той запрошує подружжя

відпочити на розкішній яхті його родича. Головні герої погоджуються: коли ще випаде така нагода? Вони ж просто американці: вона — перукарка, він — поліцейський... А тут трапився такий шанс шикарно відпочити.

Та Шпіців навіть не уявляють, що на них чекає. А їм доведеться розслідувати жахливе вбивство. Як і в детективах Агати Крісті, підозрюваних буде безліч, та Одрі з Ніком усе одно знайдуть вбивцю. Бо ж іншого виходу в них просто немає. Чоловік та дружина самі стали головними підозрюваними, і якщо вони не розкриють якнайшвидше таємницю, то інспектор Лоран Делакура (Дані Бун) їх заарештує.

Адам Сендлер та Дженніфер Еністон вже грали разом у вибуховій комедії «Дружина напрокат». Тоді ця пара наробила багато галасу: було ну дуже смішно. Нині ж акторам наче

гонорар недоплатили: час від часу виникало питання, чи це, бува, не двійники?.. Чому ж вони грають так ганебно?

Насправді ідея створити таку собі пародію на детектив Агати Крісті була просто геніальною. Але її втілення в життя стало абсолютно жалюгідним. Режисер Кайл Ньюачек та сценарист Джеймс Вандербілт, здається, самі в житті не читали творів видатної письменниці... Їхня пародія вийшла дуже блідою та зовсім несмішною.

Так, за кількістю переглядів фільм встановив рекорд. Але чи є це перемогою? Звісно, ні, бо сподівання глядачів виявилися марними. Тож краще не витратити час на перегляд цієї стрічки, а просто передивитися будь-яку комедію з Еністон чи Сендлером, і ви отримаєте масу задоволення. А ще краще перечитати будь-який детектив Агати Крісті!

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор —
Анна СПІВАК,
відповідальний секретар —
Олексій СОКУР

Редакція:
01024, м. Київ,
вул. Круглоуніверситетська, 7

Пишіть на адресу:
ТзОВ «Структура ІТ»,
а/с 155,
м. Київ, Україна,
04080

Засновник та видавець:
ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано
ТзОВ «Мега-Поліграф»
04073 м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення №
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Наклад
97 525 прим.

Рекомендована ціна
5 грн 00 коп.
Передплатний індекс:
49450

При використанні публікацій
посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Редакція газети «ВВ» може
не поділяти думку авторів.

Відповідальність за матеріали
у рубриці «Точка зору»
несуть автори текстів.

Відповідальність за зміст
рекламних матеріалів
несе рекламодавець.